

Kort daarop reisde Maria in grote haast naar het bergland, naar een stad in Juda, waar ze het huis van Zacharias binnenging en Elisabet begroette.

Toen Elisabet de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot; ze werd vervuld met de heilige Geest en riep luid:

'De meest gezegende ben je van alle vrouwen, en gezegend is de vrucht van je schoot! Wie ben ik dat de moeder van mijn Heer naar mij toe komt? Toen ik je groet hoorde, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot. Gelukkig is zij die geloofd heeft dat de woorden van de Heer in vervulling zullen gaan.'

Maria zei:

'Mijn ziel prijst en looft de Heer, mijn hart juicht om God, mijn redder: hij heeft oog gehad voor mij, zijn minste dienaress.

Alle geslachten zullen mij voortaan gelukkig prijzen, ja, grote dingen heeft de Machtige voor mij gedaan, heilig is zijn naam.

Barmhartig is hij, van geslacht op geslacht, voor al wie hem vereert.

Hij toont zijn macht en de kracht van zijn arm en drijft uiteen wie zich verheven wanen, heersers stoot hij van hun troon en wie gering is geeft hij aanzien.

Wie honger heeft overlaadt hij met gaven, maar rijken stuurt hij weg met lege handen. Hij trekt zich het lot aan van Israël, zijn dienaar, zoals hij aan onze voorouders heeft beloofd: hij herinnert zich zijn barmhartigheid jegens Abraham en zijn nageslacht, tot in eeuwigheid.'

Maria bleef ongeveer drie maanden bij haar, en ging toen terug naar huis.

Lucas 1, 39-56

Dit verhaal over de ontmoeting tussen Maria en Elisabet is vaak getekend en geschilderd of in glasramen uitgewerkt. Telkens maakte de kunstenaar er een heel warme, hartelijke ontmoeting van. De tekst geeft er alle aanleiding toe. Vreugde is immers de hoofdtoon: *"Wie ben ik dat de moeder van mijn Heer naar mij toe komt? Toen ik je groet hoorde, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot."* zegt Elisabet. En Maria: *"Mijn ziel prijst en looft de Heer, mijn hart juicht om God, mijn redder."* Beide vrouwen delen met elkaar het geluk om hun zwangerschap. Hun ontmoeting vervult hen met vreugde.

Beide vrouwen leggen ook een verband met God. Het opspringen van het kind in de schoot van Elisabet heeft wellicht wortels in een paar oude teksten. De profeet Maleachi spreekt over mensen die ontzag hebben voor God en die al dansend naar buiten komen. *'Voor jullie die ontzag voor mijn naam hebben zal de zon stralend opgaan, de zon die gerechtigheid brengt en genezing in haar vleugels draagt. Huppelend als kalveren die op stal hebben gestaan zullen jullie naar buiten komen.'* (Maleachi 3, 20) Sommigen lezen in deze woorden een verwijzing naar het verhaal, waarin David danst rond de ark van het Verbond, wanneer die opnieuw wordt overgebracht naar Jeruzalem. *'Vol overgave danste hij voor de Heer, slechts gekleed in een linnen priesterhemd. Onder gejuich en stoten op de ramshoorn brachten David en de Israëlieten de ark van de Heer de berg op. Toen de ark de Davidsburcht werd binnengedragen, stond Michal, de dochter van Saul, al op de uitkijk bij haar venster. Ze zag koning David dansen en springen voor de Heer* (2 Samuël 6, 14-16). Vreugde dus, omdat God aanwezig komt tussen de mensen.

In het loflied van Maria wordt Gods aanwezigheid concreet: *'Hij heeft oog gehad voor mij, zijn minste dienaress'* en *'grote dingen heeft de Machtige voor mij gedaan'*. De overtuiging, dat God nabij is bij kleine mensen, wordt verder uitgezongen in het Magnificat: *'wie gering is geeft hij aanzien'* en *'wie honger heeft overlaadt hij met gaven'*. Zo was en blijft Gods barmhartigheid jegens Abraham en zijn nageslacht, tot in eeuwigheid.'

'Ont-moeten' is een prachtig woord. Het betekent: niet (meer) moeten. In een echte ontmoeting tussen mensen, moet niets (meer). Ieder mag er zijn zoals hij/zij is en wordt ook zo door de ander aanvaard en gewaardeerd. Zulke ontmoetingen scheppen vreugde. Ze doen mensen leven en herleven. Ze maken mensen gelukkig. Hartelijke, warme ontmoetingen zijn een blijk van genegenheid en liefde.

Johannes schreef: *'Niemand heeft God ooit gezien. Maar als we elkaar liefhebben, blijft God in ons en is zijn liefde in ons ten volle werkelijkheid geworden.'* (1 Johannes 4, 12) Wanneer mensen elkaar ont-moeten, komt God dichtbij op een heel warme, menselijke manier. Zeker wanneer 'kleine' mensen in zulke ontmoetingen mogen zijn wie ze zijn en zo aanvaard en gewaardeerd worden, kunnen zij groeien en leven. Was dat niet de ervaring van Maria en Elisabet? Is dat niet de ervaring van ons, wanneer we warme ontmoetingen beleven?

Zo is God heel dichtbij. Een ware vreugde.

God,
onze liefde en onze genegenheid
wortelen in uw liefde.

Gij komt tot ons
in warme ontmoetingen
met medemensen.

Maak ons bewust
van de diepe vreugde
die ont-moetingen kunnen bieden.

Maria heeft voor ons uitgezongen
dat uw liefde zich op de eerste plaats
richt naar kleine mensen.

Wij willen geringe en hongerige mensen
zien in al hun waardigheid
en hen ont-moeten zoals ze zijn.

Laat de echte vreugde
ook hen ten deel vallen,
samen met ons.

Amen.

In het Licht van Gods Woord

Foto:
glasraam in de verzoeningskerk van Taize.

Ont - moeten